KOMPOT

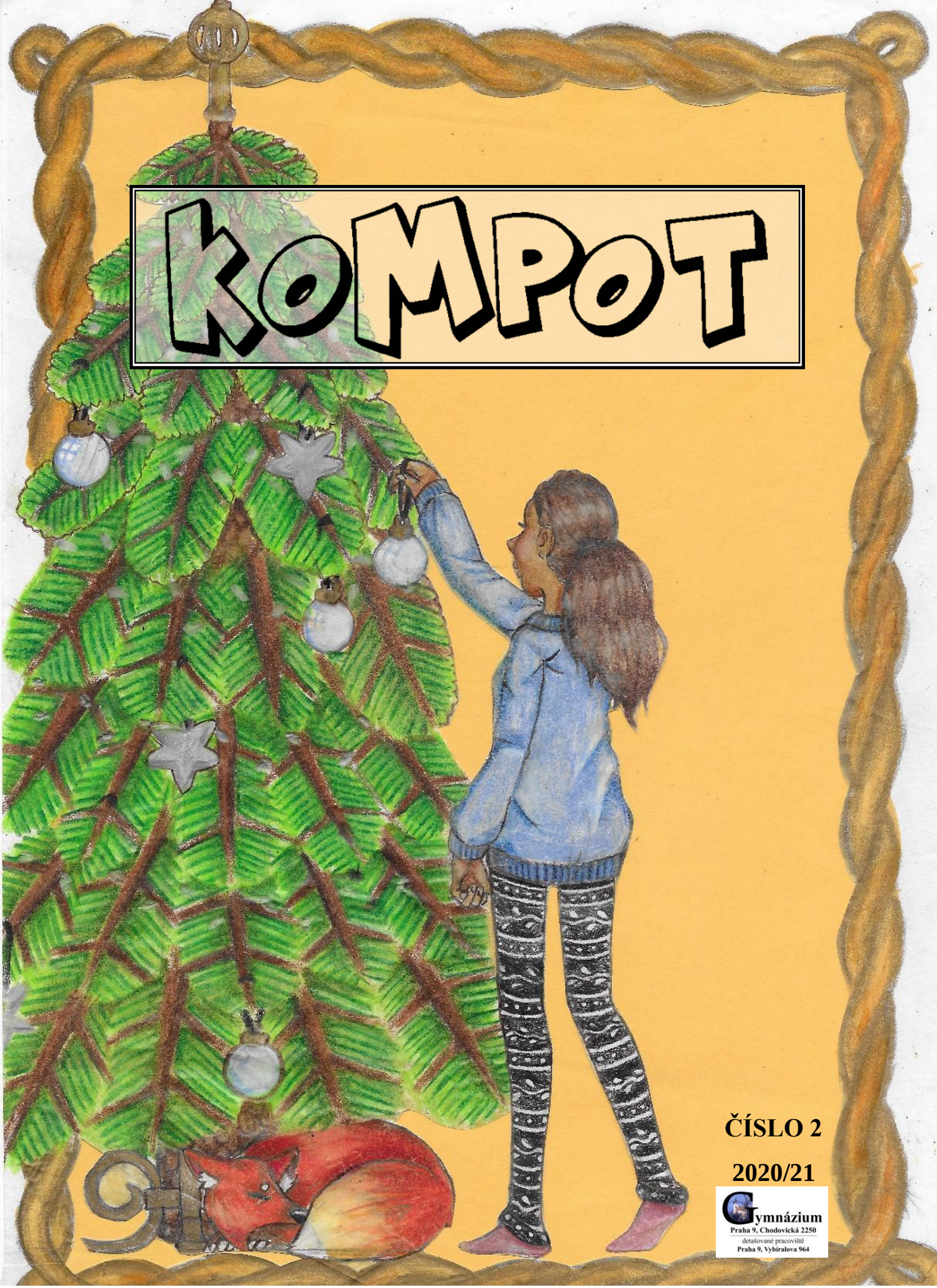

ČÍSLO 2

2020/21

Gymnázium
Praha 9, Chodovická 2250
detašované pracoviště
Praha 9, Vybíralova 964

SOUTĚŽ ŠKOLNÍCH ČASOPISŮ, ROZHOVOR, ZAJÍMAVÉ TIPY

ÚVODNÍK

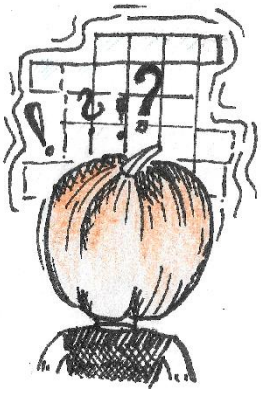

Vážení čtenáři,

vítám vás u dalšího čísla Kompotu. Co nového se u vás dělo? A jak se těšíte na Vánoce? Já opravdu moc. Potřebuji si na chvíli odpočinout od chaosu v této době a přestat vnímat dění okolo. Od toho by Vánoce přeci měly být – jsou to svátky klidu. Nebojte se ale, v Kompotu stále pilně pracujeme a myslíme na vás.

Co jsme si tedy pro vás v předvánočním čísle připravili? Například článek o tom, že se náš časopis umístil v krajském kole soutěže Školní časopis roku na první příčce ve všech oceněních v kategorii základní a střední školy! Poté se něco dozvíme o Týdnu vědy a techniky, který se bohužel uskutečnil jen v online prostředí. Naše redakce se zúčastnila Mediálního dne v Brně – bohužel zase online. Dále najdeme v rubrice Jak na to nápad na vánoční dárek, nebo si můžete přečíst o vánočních zvycích. Já jsem si opět pro vás připravila tip na knihu a film a tradičně nesmí chybět komiks. Nakonec přicházíme s největším překvapením. To je rozhovor s Vojtěchem Matochou, který vedla Sára Poledníková. Vojtěch Matocha je autorem knihy Prašina, právě vychází její třetí díl. Rozhovor je velice zajímavý a mě osobně velmi bavil. Více vám už ale nebudu prozrazovat.
Za celou redakci přeje pohodu a krásně svátky *Magdaléna Pokorná*

OBSAH

Výhra v krajském kole soutěže Školní časopis roku	3
Multimediální den	3
Přednáška o jazykové kultuře a Jazykové poradně ÚJČ	4
Rozhovor s Vojtěchem Matochou	4
Aktuálně o sportu	6
Výroba mýdla	6
Tip jak se nenudit	7
Zloděj/1. část (příběh na pokračování)	8
Literární soutěž	9
Báseň	9
Vánoce s Kompotem	10
Komiks	11

REDAKCE

Redaktoři:

Prima A: Alena Hnětynková, Eva Osičková

Sekunda A: Zuzana Kernerová, Tereza Pavlátová, Sára Poledníková, Kamila Potůčková, Veronika Vlčková, Matěj Kubeš

Tercie A: Kristýna Bartošová, Alice Formanová, Nikola Janeba, Anežka Nosková

Kvarta A: Magdaléna Pokorná, Natálie Přindová

Technický redaktor: Richard Vacek, Kvarta A

Obálka: Veronika Vlčková

ŽIVOT VE ŠKOLE

PRVNÍ MÍSTO V KRAJSKÉM KOLE SOUTĚŽE ŠKOLNÍ ČASOPIS ROKU

Vánoce jsou za dveřmi a my Vám do tohoto radostného období přinášíme skvělou zprávu z mediálního světa. Víte, jak vzniká takové číslo Kompotu? Každý týden se scházíme, v momentální situaci spíše online, a domlouváme se na vzhledu a obsahu daného čísla. Každý z našeho týmu si vezme na starost jednu rubriku, které se může věnovat i dlouhodobě. Někteří se střídají v malování a kreslení obrázků, někdo píše o dění ve škole, sportu, filmech a někdo například o tom, jak si něco vyrobit. Na schůzkách si každý vybere, jaká rubrika by komu nejvíce vyhovovala. Také opravujeme texty, skládáme kapitoly do smysluplného pořadí a řešíme, jak chceme, aby výsledek vypadal. Potom, když vypneme online setkání, začneme pracovat na svém podílu do časopisu. A nakonec si už konečně můžete přečíst nové číslo Kompotu, jako si ho čtete právě teď. Dozvídáte se i o našich úspěších v různých soutěžích.

A právě naše loňská práce byla odměněna hned několika úspěchy. Tradičně jsme se s naším časopisem přihlásili do soutěže Školní časopis roku a výsledky krajského kola nás velmi mile překvapily. Kompot se celkově umístil na prvním místě, a aby toho nebylo málo, tak vyhrál všechny tři kategorie. Měli jsme nejlepší titulku, grafiku i obsah. Zapomenout nesmíme ani na časopis Detašák, který píšou žáci našeho detašovaného pracoviště na Černém Mostě. Detašák si vybojoval třetí místo, a navíc ještě zvláštní cenu poroty. Myslíme si tedy, že se rozhodně nemáme za co stydět. Do budoucna se budeme snažit časopis jen zlepšovat, abychom Vám opět o něco více zpříjemnili čtení, a doufáme, že se budete stejně jako my těšit na každé nové číslo.

Alice Formanová, Kristýna Bartošová, tercie A

MULTIMEDIÁLNÍ DEN

Dne 20. 11 2020 v 11 hodin se někteří členové redakce zúčastnili přednášky na téma Manipulace ve fotografii v rámci projektu Multimediální den, pořádaného katedrou mediálních studí a žurnalistiky FSS Masarykovy univerzity. Přednáška se kvůli současné situaci konala online, přes meet. Moderoval ji šéfredaktor České tiskové kanceláře Zdeněk Fučík, diskutujícími byli Petr Mlch šéfredaktor fotobanky ČTK, spoluautor výstavy Nežádoucí okamžiky a jeden z porotců soutěže Czech Press Photo a Martina Topinková, editorka zpravodajství ČTK. Diskutovalo se o tom, jak lze v dnešní době fotografie zmanipulovat a jak tomu lze předcházet. Přednáška nás velmi bavila, byla přínosná, odnesli jsme si spoustu nových poznatků.

Tereza Pavlátová a Kamila Potůčková

PŘEDNÁŠKA O JAZYKOVÉ KULTUŘE A JAZYKOVÉ PORADNĚ ÚJČ

Dne 6.11. zavítala na náš Google Meet bývalá studentka našeho výběrového gymnázia v Horních Počernicích Bc. Viktorie Schödelbauerova. Ta nám v rámci Týdne vědy a techniky vyprávěla o jazykové kultuře a Jazykové poradně. Přednáška začala v 11:35 a trvala do 13:00, zúčastnilo se jí zhruba 90 žáků z různých tříd.

Slečna Viktorie Schödelbauerová, která pracuje v Ústavu pro jazyk český, nás v úvodu seznámila s historickým vývojem jazyka. Zde jsme se mimo jiné dozvěděli, že poslední úprava Pravidel českého pravopisu proběhla v roce 1993 a že v České republice dodnes nemáme žádný jazykový zákon.

Druhá část přednášky byla o Jazykové poradně Ústavu pro jazyk český, která spadá pod ÚJČ Akademie věd České republiky. Poradna, jak jsme se dozvěděli, funguje již od roku 1936. Princip poradny je takový, že pomůže v otázkách jazykových každému, kdo se na ni obrátí. Po celou dobu své existence byla jediným bohemistickým pracovištěm v České republice poskytujícím soustavné jazykové poradenství a jazykové expertizy nejrůznějším uživatelům českého jazyka.

Ke konci nám ještě slečna Schödelbauerová předvedla, jak se pracuje s Internetovou jazykovou příručkou a ukázala nám jazykový korpus. Zbyl také čas na otázky, čehož řada studentů našeho gymnázia využila.

Přednáška byla velice zajímavá, myslím si, že spoustě studentů se líbila. Chtěl bych tímto za celé gymnázium Viktorii Schödelbauerové poděkovat.

Martin Novotný, 8. A

ROZHOVOR

S VOJTĚCHEM MATOCHOU, AUTOREM PRAŠINY

O autorovi:

Vojtěch Matocha je český programátor a spisovatel. Narodil se roku 1989 v Olomouci, ale již jedenáct let žije v Praze, kde vystudoval Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy. Už od dětství se věnuje psaní. V roce 2018 mu vyšla první kniha: dobrodružný bestseller Prašina, za který získal hned několik literárních cen. V roce 2019 napsal druhý díl s podtitulem Černý merkurit. Letos v listopadu byl vydán třetí díl Prašiny, který nese název Bílá komnata a tuto trilogii zakončuje.

Zajímalo by mě, jak jste začal s psaním? Bavilo vás to vždycky?

Psát jsem začal už v první nebo druhé třídě, vždycky mě bavilo si vymýšlet. Když jsem dostal zadání nějaké nudné slohovky ve škole, například na téma „Co jste dělali o prázdninách“, vymyslel jsem si, že jsme jeli pod stan do Finska a zaháněli tam polární lišky.

Když mi bylo asi sedm let, začal jsem si psát na volné listy papíru Příběhy detektiva Brixe. Odehrávaly se hlavně na zámcích ve Francii a pojednávaly o detektivovi, který se svým věrným koněm řešil různé případy.

Prašina je celkově velmi dobře promyšlená. Jak jste přišel na ten nápad?

Potřeboval jsem prostředí, kde budou děti odkázány samy na sebe. Největší problém každé dobrodružné knížky je zbavit se rodičů, protože rodiče každé dobrodružství zkazí. Dítě se na ně vždycky může obrátit, zavolat jim, aby ho zachránili, a tím pádem žádné pořádné dobrodružství ani nezačne. Proto jsem vymyslel Prašinu, tedy čtvrť, kde nefunguje elektřina, kam se děti vypraví a nebudou moct nikoho zavolat na pomoc. Zažijí tam různé skutečné vjemy

jako tmu, zimu, vodu, osamělost a další opravdové zážitky, které dnes možná lidem v našem světě chybí.

A jak jste přišel na nápad se strojem, je ukrytý pod Prašinou?

Mě ta představa obrovského nepochopitelného stroje baví už dlouho. Jednou jsem se na hodině biologie díval z okna a přišlo mi, že příroda je takový velmi složitý stroj, o kterém vlastně skoro nic nevíme. Popisujeme, kde je jaká páčka a ozubené kolečko, ale celkový smysl nechápeme. Fascinovala mě představa, že je někde nějaký stroj a někdo se o něj stará, ale nikdo neví, k čemu slouží.

Nedávno vyšel třetí díl. Je z této řady poslední, nebo bude mít Prašina ještě pokračování?

Příběh Jirky a En se v tomto díle uzavře, ale je možné, že ve světě Prašiny ještě nějaký příběh vznikne.

Foto: Agáta Fatková

Budete psát dál pro děti, nebo se chystáte napsat něco pro dospělé?

To je dobrá otázka. Právě jsem dopsal Prašinu a cítím se unavený, takže si teď dám chvíli pauzu. Potom bych chtěl napsat něco, co se nebude odehrávat ve městě, ale třeba někde na horách, v opuštěné vesnici či opuštěném hotelu. Hlavní hrdinové budou nejspíš zase děti, ale podrobnosti zatím nevím. Líbí se mi představa, že někdo v noci obchází kolem prázdného hotelu s detektorem kovů a něco tam hledá, ale zatím jsou to jen nápady.

Prašina by prý měla být zfilmována. Už se na filmu pracuje? Pokud ano, podílíte se na tom nějak?

Zhruba před dvěma lety jsem prodal práva na film. Od té doby už vznikl scénář a teď se hledají finance na natočení filmu. Připravuje ho produkční společnost Bionaut a režisérem by měl být Štěpán Vodrážka. Nejzajímavější je, že se Prašina asi nebude natáčet v Česku, protože naše města nejsou dost omlácená nebo špinavá na to, aby mohla hrát Prašinu. Proto se hledají jiná místa - třeba v Polsku nebo v Litvě.

Kdy se můžeme těšit na film?

Těšit se můžeme už teď, ale film bude nejdřív za rok a půl, když všechno dobře půjde. Vždycky je to běh na dlouhou trať. Už je hotový scénář, na kterém jsem se i trochu podílel, protože mi ho scénárista posílal ke konzultaci. Také se už vybírají herci, ale zatím ne dětští, na kterých bude film postaven. Ti se budou vybírat snad během příštího roku.

Jaký jste měl ve škole postoj k povinné četbě? Jaký máte pocit z toho, že jste se teď stal její součástí? Abych to vysvětlila, my jsme vás teď měli v povinné četbě…

Vy jste mě měli v povinné četbě? Tak to je zvláštní pocit… Osobně jsem povinnou četbu moc rád neměl, hlavně z toho důvodu, že se mi zdálo, že není vhodná pro studenty daného věku. Když jsem asi ve třinácti letech četl Malého prince, moc se mi nelíbil, našel jsem si k němu cestu až v dospělosti. Totéž platí pro Babičku Boženy Němcové. Nikdy jsem nechápal, proč by tyto knihy měly číst děti, povinně a ne až dospělí, které to opravdu zajímá. Takže jestli jsem teď součástí povinné četby, je to pro mě trochu děsivé. *(usmívá se)*

Děkuji vám za rozhovor.

Sára Poledníková

SPORT

AKTUÁLNĚ O SPORTU

V této situaci se již může sportovat v počtu 9 sportovců a 1 trenér, ale zatím bohužel v rouškách, což je pro některé sportovce celkem zlé, protože běžet a rozdýchávat se v roušce není nic, co by pořádný sportovec chtěl zažít. Od tohoto pátku 18. 12. přecházíme do 4. stupně PSA – to znamená, že si profesionální sportovci zahrají zápasy bez diváků a amatérské soutěže jsou zakázány. Dodržujte tedy prosím zásady bezpečného chování, abychom brzy mohli znovu sportovat.

Matěj Kubeš

JAK NA TO

VÝROBA MÝDLA

Na výrobu mýdla budeme potřebovat: mýdlovou hmotu, barvivo, třpytky, usušené květy, misku a folii.

1. Začneme tím, že si na dno misky rozprostřeme folii. Potom dáme kousek mýdlové hmoty do mikrovlnné trouby, dokud se nerozpustí. Hmota se rozpouští velmi rychle, proto stačí přibližně deset sekund. Pokud jste zvolili větší kus hmoty, nechte jej v mikrovlnné troubě déle, přibližně na dvacet sekund. Ale mýdlovou hmotu je v mikrovlnné troubě potřeba pozorně hlídat. Do rozpuštěné hmoty přidáme barvivo a mícháme. Já jsem zvolila růžovou, ale je to na vás. Obarvenou hmotu vlijeme do misky a necháme ztvrdnout.
2. Do mikrovlnné trouby vložíme další kousek mýdlové hmoty do doby, než se rozpustí. Po vyndání ji pečlivě promícháme, ale tentokrát neobarvíme. Polijeme s ní zaschlé mýdlo v misce jako druhou část. Dozdobíme třpytkami a usušenými okvětními lístky, velmi hezké jsou z růže.
3. Teď už vše necháme zaschnout a hotové mýdlo vyndáme z misky. Můžeme je nakrájet na různé díly. A máme hotovo. Tento výrobek se hodí jako originální dárek k Vánocům, každý vaši snahu

Text: Tereza Pavlátová, foto: Kamila Potůčková

KULTURA

TIP JAK SE NENUDIT (BĚHEM KARANTÉNY) 2

Zdravím všechny čtenáře Kompotu, kteří zavítali k mému článku. Znovu jsem si pro vás připravila tipy na dobrou knížku a film. Tentokrát jsem si nachystala knihu na pokračování. Její název je: **Cesta pokojného bojovníka**

Autorem této knihy je Dan Millman, který je zároveň hlavní postavou příběhu. Dan byl v mládí uznávaným gymnastou, ale jednoho dne se mu stala autonehoda. Po operaci nohy je mu řečeno, že už nebude moci nikdy sportovat. S tím se ale mladý student odmítá smířit, a tak jedné noci, když se vydá ven, potká na staré pumpě jednoho vitálního staříka…Ten se nakonec stane jeho Sokratem. Uzdraví ho a začne ho učit o hodnotách života. Dan v knize, ve které se nazývá bojovník, právě píše o své cestě životem a o tom, co ho Sokrates naučil.

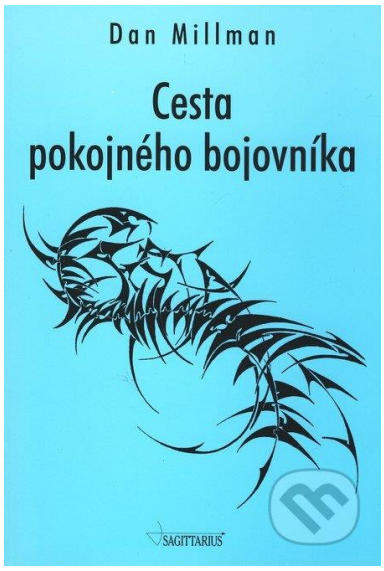

Zdroj: Martinus.cz

V příběhu se vyskytují fiktivní věci, jako např.: Sokrates umí seskočit beze zvuku a potíží ze střechy pumpy, nebo dokáže ‘přemístit‘ Dana na určité místo pomocí meditace. To však autor okomentoval slovy, že je to proto, aby byl příběh poutavější a já s ním naprosto souhlasím. V knize také přeskakuje kus života z období, kdy cestoval, protože to bylo příliš obsáhlé. Nakonec ale napsal knihu i o této části života. Takže určitě všichni tušíte, kam tím mířím a o čem budu psát příště.

Blíží se Vánoce, a tak jsem chtěla vybrat film s vánoční tématikou. Nakonec jsem zvolila: **Ukradené Vánoce Tima Burtona**

Režisérem filmu byl Henry Selick. Burton byl však jeho největší tvůrčí silou a vymyslel námět na film.

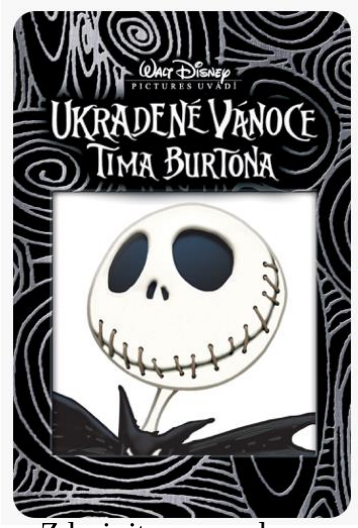

Zdroj: itunes.apple.com

Tato kreslená pohádka sice není klasický vánoční film, ale je rozhodně velmi kreativně zpracovaná a svým vlastním způsobem vtipná. Hlavním hrdinou ve filmu je Jack Skellington, který svojí podobou připomíná kostlivce. Žije ve městě Halloween Town, v jednom z měst svátků. Když se jednoho dne omylem dostane do Christmas Townu, rozhodne se uspořádat vlastní Vánoce, protože mu přijde život v jeho městě monotónní a vymýšlení perfektního Halloweenu už ho nebaví. Sestrojí plán, jak ukrást Santu Clause - protože jinak by to bylo zmatené, kdybyste dostali dárky dvakrát. Jak to nakonec dopadne, když se strašidla rozhodnout darovat dárky dětem? Na to už se musíte podívat sami…

Pohodu vám přeje *Magdaléna Pokorná*

PŘÍBĚH

ZLODĚJ – PŘÍBĚH NA POKRAČOVÁNÍ

1. část – Překvapení

Probudil mě zpěv ptáků, šumění listů ve větru a sluneční paprsky, které mi nepříjemně svítily do očí. O točil jsem se a mohl jsem pokračovat ve spánku. Naneštěstí zrovna někdo zaťukal na dveře. Začaly se opatrně otevírat a do mého pokoje vešel můj kuchař: „Princi, snídaně je už nachystaná a čeká se jen na vás.“ Posadil jsem se, promnul si oči a odpověděl: „Ano za chvíli tam budu.“ Kuchař tedy odešel a místo něj se sem nahrnulo pár služek, které mi pomohly s převlékáním do mých sametově modrých šatů. Poté mi upravily vlasy a udělaly vše potřebné. Když jsem byl hotov, vyšel jsem z pokoje, kde ještě služky stlaly mou postel. Zamířil jsem samozřejmě směrem jídelna. Když jsem se tam ocitl, ucítil jsem nádhernou vůni všech těch čerstvě připravených pestrých jídel, která čekala pouze a jen na mě. Ležely tam čerstvě upečené buchty, koláče, vánočky, rohlíky, různé ovoce a zelenina, slanina, párky, sýry a mnoho dalších rozmanitých jídel. Po dlouhém rozhodování jsem si vzal rohlík s máslem, slaninou, sýrem a nějakou zeleninou. Jedl jsem sám, protože můj otec nejspíš zařizoval důležité věci, je totiž králem naší říše. Jsem na to ale zvyklý, jelikož na mě moc času nemá, většinu svého času věnuje kralování. Je to docela krutý král, nesnáší zloděje, a i za nejmenší krádež hrozí trestem smrti, řídí se podle pravidel a zákonů, ale je to dobrý a hodný otec, i přes to, že na mě zrovna moc času nemá. Matku nemám, zemřela, když mi byly čtyři roky, a zrovna moc vzpomínek na ni nemám, vlastně ani nevím jak, nebo na co zemřela. Když se na to zeptám otce, tak se jen zamračí a dělá, že mě neslyší, nebo mi řekne, že se o tom nechce bavit. V klidu jsem si dojedl snídani, a jelikož bylo pondělí, musel jsem na tři hodiny k soukromému učiteli, který mě učí vše potřebné ke kralování, jelikož jsem nástupník trůnu. Pomalu jsem došel do místnosti, kde se vždy koná mé vyučování. Učitel tam už čekal, a když mě spatřil, tak se kouknul na hodiny a řekl: „Princi, máte zpoždění devět minut.“ „Pane bože, to ho zabije devět minut?“ řekl jsem si sám pro sebe. „Omlouvám se, pane učiteli.“ „V pořádku, čtyřiceti minutách nudného učení někdo zaklepal a tím mě alespoň na chvíli zachránil. Dovnitř vešel sluha. „Omlouvám se, že ruším, ale pan král si přeje vidět svého syna a prý mu ruší všechno učení na celý den. Juchů, na shledanou pane učiteli, snad se brzy uvidíme,“ řekl jsem ironicky s úšklebkem. „Snad,“ řekl trochu naštvaně a zavraždil mě pohledem. Mně to ale bylo jedno, i když ten vraždící pohled nebyl úplně příjemný. Následoval jsem sluhu, který mě měl zavést za otcem. Šli jsme po točitém schodišti nahoru do věže. Došli jsme nahoru na balkón, kde už čekal můj otec. „Pane králi, zde je váš syn,“ řekl sluha. Otec jen zvedl pravou ruku, což mělo asi znamenat: děkuji, jste propuštěn. Sluha tedy odešel a já jsem tam zůstal sám s otcem. Přišel jsem si stoupnout vedle něj. Otec byl klidný, díval se na velkou kamennou zeď, která lemuje celé naše město. Tuhle zeď nesnáším, protože v ní nikde není brána, ani žádný vchod, takže nikdo nemůže vejít sem ani ven, také je tak vysoká, že není vidět na druhou stranu. Můj otec ji nechal postavit, když jsem byl ještě malý, vlastně ani neznám důvod, proč ji nechal vybudovat. Do zdi takhle koukal

asi pět minut, nechápu, co je na ní tak zajímavého, ale mě to přestávalo bavit a ztrácel jsem trpělivost. „Tati, chtěl jsi mi něco říct?!“ vytrhl jsem ho z jeho myšlenek. On se trochu vzpamatoval a pomalu se na mě otočil. Začínal jsem se trochu bát, jestli se něco zlého nestalo, ale bál jsem se zbytečně. „Synu, “řekl a dal mi ruce na ramena, „začínám stárnout, ale ty jsi mladý, silný a zdravý mládenec, tak jsem se rozhodl, že v den tvých devatenáctých narozenin ti slavnostně předám svou královskou korunu a staneš se novým vládcem naší říše Stromobijců.“ „Cože?? Já budu korunován!!?

Text: Nikola Janeba, obrázek: Zuzana Kernerová

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ S NÁZVEM: NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ

Milí studenti Gymnázia Chodovická, náš časopis se rozhodl vyhlásit literární soutěž na téma: **Novoroční předsevzetí**. Jedná se o krátkou povídku, která musí obsahovat minimálně 200 a maximálně 280 slov. Písmo musí mít velikost 12 a řádkování 1,5. Napsaný text přinesete po vánočních svátcích paní profesorce Čechákové vytisknutý v deskách nebo zapečetěné obálce. Výherce bude odměněn.

Přeji mnoho nápadů a těšíme se na vaši tvorbu *Magdaléna Pokorná*

BÁSEŇ

Potají

Prsty po papíře klouzají,
neví, jaká slova se s ním setkají.

Potají,
však doufají,
že si najdou cestu, kterou hledají.
Tok myšlenek v něco krásného promění.

Potají,
však doufají,
že promění ve skutečnost to,
o čem jejich tóny slov zpívají.

(17.11.2020)

Magdaléna Pokorná

VÁNOCE S KOMPOTEM

Také jsou vaše Vánoce každý rok plné různých tradičních zvyků? A o kolika dalších jste někdy slyšeli? V tomto článku jsme pro vás vybraly méně známé české vánoční zvyky. Vždy je přeci co objevovat.

Začneme třeba litím olova. Nad plamenem či na kamnech se roztaví kousek olova, které se potom najednou vylije do nádoby s vodou. Podle podoby následně vzniklého útvaru se usuzuje, co dotyčného člověka čeká. Svobodné dívky se v něm snaží rozeznat tvář či monogram toho, kdo je jim určen. Z výsledného tvaru je také možno vyčíst odpověď na předem položenou otázku.

Další zajímavý zvyk je házení botou za sebe. Ale pozor, týká se jen dívek. Pokud jejich bota hozená poslepu za sebe padne patou ke dveřím, dotyčná zůstane příští rok doma. Pokud je ale bota obráceně, čeká házející děvče svatba. Podobné je to s třesením stromkem. Tato aktivita se opět týká dívek, které po štědrovečerní večeři běží na zahradu třást mladým stromečkem. Odkud se poté ozve první štěkání psa, z tohoto směru má za dívkou přijít její budoucí ženich.

Málo známé je určitě posílání štěstíček u štědrovečerní večeře. Na malé papírky se napíší (obvykle jednoslovná) hesla a vloží se do nádoby. Hodovníci si následně jedno štěstíčko vylosují a tajně přečtou. Použité štěstíčko se vrací zpět do nádobky.

Dalším tradičním zvykem jsou lodičky. To se několik vlašských ořechů rozpůlí a do vyprázdněných polovin skořápek se připevní maličká svíčka. Ořechová lodička se zapálenou svíčkou se vypustí do větší nádoby s vodou. Její plavba věští životní dráhu toho, kdo ji vyslal. Pokud vydrží dlouho svítit, čeká majitele život dlouhý a šťastný. Jestliže se lodička pustí na volnou vodu, dotyčný se vydá na cesty, drží-li se při břehu, zůstane doma.

Chcete-li vědět, jestli budete mít příští rok štěstí, pusťte se do louskání ořechů. Zvyk spočívá v tom, že si každý člen rodiny vezme jeden ořech a rozlouskne ho. Černý vnitřek předznamenává neštěstí a smutek, zdravý oříšek naopak štěstí a radost. Ze stejných důvodů se v minulosti dávala pod stůl sekera. Kdo na ni při štědrovečerní večeři stoupl bosou nohou, čekalo jej celý rok štěstí a zdraví.

A jaké z těchto zvyků vyzkoušíte vy?

Text: Eva Osičková a Alena Hnětynková, obrázek: Alena Hnětynková

KOMIKS

Alice Formanová, tercie A

NAJDETE NÁS NA:

https://gymnchod.cz/skolni-casopis-kompot
Nově i IG: @casopis_kompot